

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1310/10
13.04.2011. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Миломира Николића и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари тужилаца: Града Н.С, кога заступа Градски јавни правобранилац и Републике Србије коју заступа Републички јавни правобранилац, Одељење у Н.С, против тужених: Д.К, Д.К. и Б.К, сви из Н.С, чији је заједнички пуномоћник С.Б, адвокат из Н.С, ради утврђења, вредности предмета спора 2.000.000,00 динара, одлучујући о ревизијама тужилаца изјављеним против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж 5281/07 од 08.05.2009. године, у седници одржаној 13.04.2011. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, ревизије тужилаца изјављене против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж 5281/07 од 08.05.2009. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Новом Саду П 2334/04 од 08.05.2007. године, исправљене решењем истог суда П. 2334/04 од 26.05.2009. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим су тужиоци тражили да се утврди да је некретнина уписана у зкул ..., КО Н.С. ..., кп.бр. ..., површине 5 ари и 67 м², са изграђеном зградом у улици ..., садашња адреса ... у Н.С, у $\frac{1}{2}$ дела државна својина Републике Србије, корисника Града Н.С., а да су тужени дужни трпети да се на основу ове пресуде изврши упис брисања њиховог права власништва на $\frac{1}{2}$ дела стамбене зграде у Н.С. у улици ..., парцела број ... уписана у зкул ..., КО Н.С. ..., уз истовремени упис ове некретнине као државне својине, корисништво Града Н.С. а у $\frac{1}{2}$ дела, по правном основу конфискације. Ставом другим изреке наложено је тужиоцима да туженима накнади трошкове парничног поступка од 388.800,00 динара, док је ставом трећим изреке одбијен захтев за одређивање привремене мере ближе означене овим ставом изреке.

Пресудом Окружног суда у Новом Саду Гж 5281/07 од 08.05.2009. године, ставом првим изреке делимично је усвојена жалба тужилаца и преиначена одлука о трошковима парничног поступка, тако што су обавезани тужиоци да туженима уместо досуђених 388.800,00 динара плате 306.000,00 динара, док је ставом другим изреке у преосталом делу жалба тужилаца одбијена, а првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужиоци су изјавили ревизије због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а нема ни повреде из тачке 12. истог става, на коју се ревизијом указује, јер побијана одлука садржи јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама које нису у супротности са изведеним доказима, а оцењени су и жалбени наводи од одлучног значаја. У поступку није дошло ни до прекорачења тужбеног захтева, како то правилно закључује и другостепени суд, за које је дао јасне разлоге које у свему прихвата и Врховни касациони суд.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, правни претходник тужених (по оцу О.), М.Ш.Л, рођена је године у Н.С, а 27.04.1942. године, заједно са Ш.Ј. и Ш.И, као купцима, закључила је купопродајни уговор по коме су наведена лица од К.С.М, рођен Л., купили непокретност која се састоји од куће и дворишта, у улици ... (касније улица ..., а сада ...), која је предмет спора у овој правној ствари. Наведена непокретност била је укњижена у земљишно књижни уложак ... Н.С, као парцела број ..., а сада парцела број ... укњижена у ЗКУЛ ..., КО Н.С. По наведеном уговору Ј. и И.Ш. купили су по $\frac{1}{4}$ ове непокретности, а М.К, А, рођена Л, купила је $\frac{1}{2}$ непокретности. Одмах по потписивању уговора купци су ступили у посед описане непокретности, а уговор је и оверен 22.07.1942. године. У време закључења уговора, М.Л. била је удата за К.А, са којим је имала двоје деце и то сина О, оца тужених и сина Т. Судови су утврдили и да је Градски народни одбор у Н.С. одлуком број ..., Т, М, О. и А.К. огласио за ратне злочинце - народне непријатеље и предложио Среском народном суду да спроведе поступак конфискације на њиховој непокретној имовини, која је уписана у ЗКУЛ ... КО Н.С. - парцела број ... и в. влошкв ... парцела број са вкупно 320 квадратних хвати, квћа и двориште на ... и Комисија за

конфискацију при ГНО Н.С. је 12.02.1946. године и 11.06.1946. године донела одлуку у погледу имовине наведених лица којом је установила да су они немачке националности и конфисковала њихову целокупну имовину у корист ДФЈ и то некретнине уписане у ЗКУЛ ..., КО Н.С. и уписане у ЗКУЛ ..., КО Н.С. Решењем Општинског суда у Новом Саду О. бр. 1638/92 од 30.03.1993. године тужени су оглашени за наследнике иза пок. Б.М. (раније К.А, рођене Л.), држављанке СРЈ и то свако са по 1/3 дела на 1/2 непокретности уписаној у ЗКУЛ ..., КО Н.С. ..., парцела број ..., коју чини изграђено грађевинско земљиште у друштвеној својини површине 5 ари и 67 м², са стамбеном зградом изграђеном на овој парцели која се налази у улици ... (сада ...). Одлуком Окружног суда у Новом Саду Рех. 15/07 од 26.03.2007. године усвојен је захтев за рехабилитацију правног претходника тужених, сада покојне К.М, рођене Л, а касније Б, па је утврђено да је ништава од самог доношења, одлука ГНО Н.С. бр. ... од 11.01.1946. године, којом је М.К. оглашена за ратног злочинца – народног непријатеља, па су ништаве и све њене правне последице, као и одлука Комисије при ГНО у Новом Саду у погледу њених некретнина уписаних у земљишним књигама и то у тадашњим ЗКУЛ ... и ..., обе у КО Н.С, које су донете на основу одлуке ГНО Н.С. бр. ... од 11.01.1946. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев којим су тужиоци тражили да се утврди да је Република Србија власник, а Град Н.С. корисник непокретности које су предмет спора у овој правној ствари, основано налазећи да конфискација над овом имовином никада није спроведена кроз земљишне књиге, као и да конфискација имовине није извршена одлуком суда.

Наиме, тужиоци траже утврђење права својине, односно права коришћења на непокретности уписаној у ЗКУЛ ..., КО Н.С. ..., катастарска парцела број ... (изграђено грађевинско земљиште у друштвеној својини са стамбеном зградом изграђеној на овој парцели), а која је раније носила ознаку ЗКУЛ ... Н.С, парцела број ..., на којој је власник била К, А, М, рођена Л, касније Б, у делу од 1/2, а по основу уговора о купопродаји. Међутим, одлуком Градског народног одбора у Н.С. од 11.01.1946. године, којом је М.К. оглашена за ратног злочинца – народног непријатеља, а Среском народном суду предложено спровођење поступка конфискације, као и одлукама Комисије за конфискацију при Градском народном одбору у Н.С. од 12.02. и 11.06.1946. године, ова непокретност није обухваћена у попису имовине која се конфискује, нити је у земљишним књигама спроведена конфискација ове имовине. Из наведеног, судови правилно закључују да у конкретном случају није дошло до преноса имовине на државу и уписа права државе на овој непокретној имовини као конфискованој у смислу члана 28. и 30. Закона о конфискацији имовине и извршењу конфискације („Службени лист ДФЈ“ број 40/45).

Имајући у виду изнето, односно да је правна претходница тужених, К.М, рођена Л, све време била земљишно-књижни власник непокретности које су предмет спора у овој правној ствари, а иза које су тужени оглашени за наследнике, сваки са по 1/3 идеалног дела ове некретнине, правилно је побијаном одлуком одбијен тужбени захтев, с обзиром да не постоји основ за утврђење права својине, односно права коришћења у корист тужилаца. При том правилно судови налазе да у конкретном случају нема места примени одредбе члана 8. Закона о рехабилитацији, којом је утврђено да ће право на накнаду штете и право на повраћај конфисковане имовине рехабилитованог лица бити уређено посебним законом (на коју тужиоци указују), с обзиром да конфискација над овом имовином није ни била спроведена кроз земљишне књиге, нити је извршена одлуком суда. Врховни касациони суд је имао у виду и остале наводе из ревизија, али како се њима понављају жалбени наводи, за које је другостепени суд дао правилне разлоге, које у свему прихвата и овај суд, то их посебно није ни образлагао.

На основу члана 405. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци. Председник већа – судија

Весна Поповић,с.р.